

Ο καβγάς των στολιδιών

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

«Ανέβαινα προσεκτικά την ξύλινη σκάλα στη σοφίτα. Το φως

από τον φακό που κρατούσα στα χέρια μου τρεμόπαιζε πάνω στα σκαλιά και στην κουπαστή της σκάλας, φοβισμένο κι αυτό σαν και μένα από τον θόρυβο που ακουγόταν μέσα από τη σοφίτα. Στην κορυφή της στριφογυριστής σκάλας ήταν η τζαμένια πόρτα... Την έσπρωξα αποφασισμένα και κατάλαβα αμέσως από πού ερχόταν η «φασαρία»: το ξύλινο κουτί με τα χριστουγεννιάτικα στολίδια αναπήδαγε πέρα-δώθε και από το εσωτερικό του ξύλινο καταφύγιο ακούγονταν μαλώματα.

- Φέτος εμείς θα μπούμε στα μπροστινά κλαδιά του δέντρου... Είμαστε κατακόκκινες, στρογγυλές και γυαλιστερές, πρώτες στη μόδα των χριστουγεννιάτικων στολιδιών..

- Καλέ τι μας λέτε; Εμείς είμαστε και κατακόκκινες και γυαλιστερές και καμπανούλες, όχι ...μπάλες. Οι καμπάνες φέρνουν το μήνυμα των Χριστουγέννων, η πλάση. Ασυζητητί μπροστά θα είμαστε εμείς!

- Καλέ κορίτσια, ηρεμήστε! Εμείς ας μπούμε φέτος μπροστά, οι

πράσινες γυαλιστερές κορδέλες που σ' όλους θυμίζουμε τα όμορφα δώρα και τις ευχές των Χριστουγέννων.

Οι φωνές των στολιδιών δυνάμωναν και τ' αυτιά μου, που κρυφάκουγαν κολλημένα στο ξύλινο κουτί, δεν άντεχαν άλλο τη φασαρία. Το κουτί πήγαινε πέρα δώθε καθώς οι μπάλες σπρώχναν τις καμπάνες και οι καμπάνες τις κορδέλες. Τότε ο φακός μου έπεσε με πάταγο στο ξύλινο πάτωμα της σοφίτας και το ασημένιο φως κατρακύλησε στην άλλη άκρη της. Ανασηκώθηκα κι εγώ να τον προλάβω, όταν απότομα άνοιξαν τα ξύλινα αυτιά του κουτιού και τα στολίδια όρμησαν πάνω μου αγριεμένα...

- Κλέφτης, κλέφτης, πιάστε τον!»

- Κι εσύ έπεσες από το κρεβάτι σου τυλιγμένη μέσα στο πάπλωμα και φώναζες

Η μαμά αγκάλιασε τη μικρή της Δήμητρα και κείνη χώθηκε στη

ζεστή της αγκαλιά ανακουφισμένη. Ήταν παραμονή Χριστουγέννων, δεν είχε ξημερώσει και σε λίγο οι καμπάνες θα σήμαιναν και πάλι τη γέννηση του μικρού Χριστού.

- Δήμητρα, είσαι έτοιμη για την εκκλησία;

Η μαμά περίμενε στην εξώπορτα αλλά η μικρή Δήμητρα, ντυμένη με τα γιορτινά της, ήταν ήδη μπροστά στο στολισμένο δέντρο, στο σαλόνι, με τα πολύχρωμα λαμπάκια του να αναβοσβήνουν.

- Δημητρούλα μου, εδώ είσαι; Ο μπαμπάς με τον Μανόλη μας περιμένουν...

- Κάθε μέρα θα τους αλλάζω θέση... Σήμερα έχουν σειρά οι καμπανούλες στα μπροστινά κλαδιά. Αύριο θα βάλω τις κορδέλες. Κανείς δεν πρέπει να στενοχωριέται και να μαλώνει τα Χριστούγεννα. Γιατί όλα είναι όμορφα τα Χριστούγεννα, όλα θα τα κάνουμε όμορφα.

Και σίγουρα η αγκαλιά της μαμάς ακόμα πιο όμορφη, ειδικά τα Χριστούγεννα!

Δ.Σ.

Άκουσε την ιστορία

%kavgas_stolidion%